

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 48.

Tiende Session.

17de Møde.

Mandagen den 25de Decbr., Aften Kl. 7.

(Fortsat.)

Cornelius Pedersen (forts.): Jeg kan navnlig ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) i hans kirkelige Anskuelser, i den største Deel ere vi enige. Naar han siger, at Geistligheden er ikke Kirken, saa siger jeg: Ja, det er rigtigt, det er heller ikke Kirken; men naar han derimod siger: Menigheden er Kirken, og Geistligheden er Kirkens Tjenere, saa maa jeg sige: Det er ikke kirkelig rigtigt; man kan ikke tænke sig en Menighed udenfor det geistlige Embede. Alt, hvad der i den Henseende er begyndt paa, det er efter min Anskuelse og fulde Overbeviisning et af de største Misgreb; det geistlige Element maa være tilstede i Menigheden, og naar man siger, det er Menighedens Tjenere, saa maa man kirkelig og kristelig sige: Det er ogsaa Herrens Tjenere. Man vil gjøre gjeldende, at Rigsdagen ikke kan være et Organ for Kirken, og man beraaber sig i den Henseende derpaa, at det er valgt i ganske andre Tiemed, og at der kan stode Folk i Rigsdagen, som ikke bekjende sig til den lutherisk-evangeliske Tro; det er Sandhed, men for at det kan blive en staaende Sandhed, mener jeg, at man maa overbevise os om, at Rigsdagen har forgrebet sig paa Kirkens Enemærter, og det troer jeg ikke man kan, Rigsdagen vil netop paa Grund af sin Sammensætning altid handle varfomt og forsigtigt med de kirkelige Ting, og det har den vist ogsaa gjort. Derimod

troer jeg ikke, at man ved denne Kirkeforfatning eller Kirkeraad, som her er foreslaaet, kan i denne Henseende være tryk og sikker, og vente noget Sundt, Sandt og Kristeligt frem ad denne Vej, saa at jeg ikke troer, at man bør staae sig til No i denne Henseende; jeg for min Part maa ansee det for noget af det Allerfarligste, der kan see. Man har — ikke saa meget i dette Thing, det tilstaaer jeg, som paa et andet Sted — søgt at gjøre gjældende, at dersom man ikke ordnede et Kirkeraad, da ville vi faae et Bispeherredømme og Præstehierarchie; det seer ud til, at man fra alle Sider er bange for Præstehierarchie. Der har været forskjellige Meninger i denne Sal om dette; jeg hylder den Mening, at hos det frie danske Folk troer jeg ikke, at det er saa farligt i den Henseende. Jeg troer ikke, at det frie danske Folk vil kaste sig ned og kyse Paven's Tøffel — om jeg maa udtrykke mig saaledes —; men er der Sandhed i, at man frygter dette Herredømme, saa veed jeg ikke, hvor det kan bestrides ad den Vej eller paa den Maade, hvorpaa Forslaget vil. Begge de ærede Forslagsstillere have udtalt, og udtalt det med en vis Styrke, at Menighederne maae have deres Ret, og de mene at give Menighederne deres Ret ved at give saamange Medlemmer Sæde i Kirkeraadet, som de have foreslaaet. Jeg veed ikke, hvorledes de kunne mene, at disse saa Lægmand kunne faae nogen særlig Betydning overfor Geistligheden; men hvis det nu er saa, at man frygter for et geistligt Herredømme, saa maa jeg spørge: Hvor er det, at Menighederne især have Baaben, Kraft og Magt til at modstaae et saadant Herredømme? Ikke i et saadant Kirkeraad som det foreslaaede, men i denne Sal! Her er det, at Menighe-